

De redactie van deze krant vroeg mij op 27 maart j.l. dit stukje te schrijven. Het was onze trouwdag. Ik kon moeilijk weigeren.

Mijn vrouw, Gerda van der Haas (1940) en ik (1938) verloofden ons in 1963, niet met de bedoeling om vrij snel daarna te gaan trouwen, maar het was nu eenmaal usance om na een poos verkeren – als een publieke bevestiging van de omgang – verlovingsringen uit te wisselen. Wij leefden toen in de wat wonderlijke overgangstijd tussen de min of meer voltooide wederopbouw van het land na de oorlog en de rebelse jaren zeventig die gingen komen en die in de Gelderse hoofdstad al door het optreden van Johnny de Selfkicker werd aangekondigd. Wijzelf waren weinig rebels, hielden ons aardig aan de geldende regels en hadden niet echt een scherp oor voor 't beginnende kraken van het oude bestel.

Het was een aangename tijd. Hoewel midden twintig, woonde ik met mijn twee jongere broers in het ouderlijk huis. We gingen in onze vrije tijd naar het café onder aan de straat of naar de stad. In Rutecks speelden in het weekend Amerikaanse bigbands en je had Regina waar Pia Beck met haar trio optrad. In het Luxor zagen we de film *L'année dernière à Marienbad*. Het is een mythe dat die tijd zo saai en benepen was.

Op een dag kwam er een brief van de gemeente. Economisch gebonden als docent aan een mavo in Dieren, kwam ik in aanmerking voor een huurwoning in een nieuwbouwwijk. Dan moest je wel getrouwd zijn. Er was nog steeds woningnood. Dit was een buitenkansje, vond men, dat je niet mocht laten lopen.

Wij wilden nog helemaal niet trouwen, waren er nog niet aan toe, wilden ons rustige, aangename leventje voortzetten. Maar het was al besloten. Met goed fatsoen viel er niet meer onderuit te komen. Dat aankomende huwelijk! Ik keek er tegen aan alsof een zwaar bouwwerk in beweging moest worden gebracht.

Waren we gelukkig die 27^e maart 1965? Nee. Was het een rampzalige dag? Nee, iets ertussenin. Ik wist niet goed raad met mijn bruiloft.

Er waren, in de aanloop, ook wel enige spanningen. Een mavo-docent als ik, was voor haar ouders nou niet bepaald de partij die zij voor hun dochter in gedachten hadden. Bovendien speelde mijn religieuze afkomst. Zij waren neurotisch anti-religieus en vonden het vreemd van hun eigen kind dat het huwelijk kerkelijk werd ingezegend.

Daar stond ik dan onderaan de trap, in een bij John Kennis gehuurd jacquet, met grijze hoge hoed. Mijn bruid kwam voorzichtig naar beneden. Zij droeg een wit satijnen bruidsjurk met nauwsluitend lijfje en sluier. Het boeket had mijn vader gemaakt: lelietjes van dalen en roze roosjes. Ik bewonderde haar, streefde in gedachten haar voorhoofd en de tedere inplanting van het haar. Met haar grote donkere ogen keek zij mij aan: ik durf het, ik ben dapper, en jij ook.

Na het burgerlijk huwelijk, met vlaggende kindertjes van de Eduard van Beinumschool waar Gerda les gaf, was er de kerkelijke inzegening. In het Romaanse kerkje van Velp hoopte ik op een mystieke vervoering, maar zag vanuit mijn ooghoeken de afwijzing van mijn overigens aimabele schoonvader op alle onzin die de predikant uitkraamde. Van het diner herinner ik mij het ontroerende moment dat mijn moeder in een abc-gedicht mijn jonge leven overzag. En aan het slot stond mijn vader op, gewaagde van Gods ontzagwekkende Aanwezigheid en zong ons, op hele noten de verjaardagspsalm toe: 'Dat 's Heeren zegen op u daël. Zijn gunst uit Sion u bestraâl.'

Nu, na tweeënveertig jaar huwelijk, kan ik me wel voor m'n kop slaan dat ik niet wat meer ontspannen met die dag heb kunnen omgaan. Vooral in het besef dat van de toen aanwezige grootouders, ouders, ooms en tantes niemand meer in leven is.